Марко Стојкић

LOVESICK BLUES

ЏИБРАИЛ САЊА СУШУ

Неће ме речи, ниједна ме
не ословљава. Магарац
њаче Хамлета, сено је меко
као сено, зими је хладно,
два и два су и даље четири.
Неверници одлазе у пекару,
онда у трафику по новине,

па у цркву. Птице певају о срећи,
Шаламун је умро, а ја, срамота ме,
зевам. Нисам онај који долази,
нисам ни морски краставац, па ни
тамо нека биљка, ни председнички
кандидат у Буркини Фасо
нисам. Знам шта је покрет, то је
Лајошев самоубица који на прозору
прстом исписује име Едита, е такве
бисере желим. Влажне.

Јутрос сам залио босиљак,
сутра ћу можда неког и убити,
џаба јеванђеља. Само да заклопим
још овог Руждија. Џибраил сања сушу,
а Ајша, тако зној ава гола и опасана
лептирима, води сељане према Меки и
упркос прорачунима и временској
прогнози, море се отвара.

LOVESICK BLUES

Хелдерлин тога јутра,
а ни вече пре тога,
није попио лек. Тихо се
искрао из куће,
сишао на обалу, прешао
мост, напустио
Тибинген и дуго,

уз фијук и цику и шкрипу
и врисак сирена, пешачио
прометном магистралом.
Онда је савио
пољским путем узбрдо,
према шуми, па опет
дуго пешачио.

Коначно, зауставља се.
Вади из ранца ајпод,
набија слушалице дубоко,
колико год може дубоко,
подиже руке, намешта се

и онда сатима,
док траје батерија,

диригује
буквама,
смрчама,
храстовима.

ТАРКОВСКИ

Дете трчи
по свежем малтеру, отисци
његових стопала су рукопис,
парадигма. Марија
суши косу, с њеног голог
тела које се буни

и топи као свећа,
опада лишће. Један

и један су један, додирни
ове речи. Моје лажи ме памте
и прогањају. Кућа на падини,
јесен и брезе и вртоглавица,
крава и бик који је наскаче,
магла у долини као омча.
Доле у граду у уској

улици с прозора побацани
кофери, столице, лампе.
Луд сам и не плашим се.
На тргу швиндлери, жонглери,
жене необично гласне. Дете
трчи по свежем малтеру,
додирни ове речи.

BURN OUT

Треперави натпис. Рефлексија
уличног светла. Врисак.
Фосфоресценција. Зелени отров.
Шта ће ми речи. Касније

непрепознатљивост. Улаз број седам,
стан тринаест. Рука на прозорској дасци.
Преспајам очима азимуте. Звучно.
Бубонска куга. Кремирана

могућност. Формула ацетил-салицилне.
Луди тао-свештеник и даље
кува свој камен. Прозор
довољно висок. Сигнали.

Свежањ каблова. Штекери, лампице.
Неотворена коверта поред саксије.
Пијано ноћно дозивање. Пуцкетање.
Ниска ампеража. Пуко присуство.

Прелистана хотелска библија. Име Лаура.
Отров у чају. Отворен породични албум.
Полуанфас. Коврџава. Схематизам.
Испод туша Пучини. Елвис. Пена.

GANGBANG

Tantra sky dance, седам блештавих чакри,
350 вати, кревет и еухаристија, около седам
ходочасника, њихови фалуси, у ватри, трансу,
Лорелај, нема пипања, еманципација, надмоћ,
хигијена, холизам, запевај морнарима
извијена у срп, у лађу, у полумесец, буди нам
библија, Клота и Лахеса, нама, пропалој деци
Њу ејџа, буди захвална, *think positive*, радуј се,
веруј, веруј, веруј, јукстапонирани архангели
око чијих длакавих стопала и око ногу од кревета
цијучу крилати пацови, језа и капи зноја, пупак,
колена, нема пипања, превоји чланака, бедро,
око камере, *adult* сајтови, хиљаде прегледа, паства,
солипсизам, епифанија, међуножје, чекамо у реду,
фатаморгазмично, братство и јединство, ларпурлартизам,
безгрешно зачеће, нирвана, Лорелај дахће и вришти,
уједа усну, морнари плове, пулсирају, надимају се,
тону, нема пипања, *think positive*, веруј, веруј,
веруј, покоравај се, ја сам ти књига, реч, песма,
гола грација, јајна ћелија, мајка, ја сам ти отаџбина,
гледај ме, воли ме, не пипај, веруј, ја сам
твоја оглодана кривица, твоја кост, фосфоресценција,
приступна петља, твоја аутострада, банкина, тахометар
и хоризонт, твоја најскривенија мантра, воли ме, дођи,
синестезија, револуција, моја коса од злата, моје
брадавице у највишој тачки док се пропињем
и стењем децибеле, док око мене од жеге липсава
хиљаду Тројанаца с копљима у рукама, верују!